laewad kummardasiwad silgawast wette, nagu ujuwad luiged.

Öhtu jõudis ja suured linnad näitasiwad imelikud wälja. Pea ühtes, pea teises paikas tõusis tule-walgus. See näitas wälja, kui olesiwad sädemed põlewast paberist wälja wurisend, kuida lapsed seda mängides teewad ja wiimast sädet tõstreks nimetawad. Kuningapoeg löi imekspannes käsi kokku, aga Idatuul käskis teda tasa olla ja ennast tugewast tema selgas kinni hoida, et maha ei kukuks ja ühegi kirikutorni otsa rippuma ei jääks.

Kotkas metsas lendab kiiresti, aga Idatuul lendas kiiremini. Kassakas sõidab kiiresti oma weikese hobuse selgas, aga Idatuul sõitis weel teistwiisi.

„Nüüd wõid Himaalaja mägestikku näha", ütles Idatuul. „Seal on Aasimaa kõige kõrgem mägi. Nüüd jõuame pea Paradiisi aida!" Siis kääna-siwad nemad natuke Lõune poole ja pea tuli õilme-ja wilja lõhn nende wasta. Wiigimarjad ja granat-õunad kaswasiwad metsas; wiinawäänide külges tõlkusiwad walged ja punased kobarad. Siin läk-siwad nemad maha ja heitsiwad pehme rohu peale puhkama, kus õied tuuldes nikkutasiwad, kui tahak-siwad tulijaid sõbralikult teretada.

„Kas oleme nüüd juba Paradiisi aidas? küsis kuningapoeg

„Ei ole weel!" kostis Idatuul, „aga pea jõuame



meie senna. Kas nääd seal seda kaljuseina ja pimedat koobast, kus wiinawäänid ees ripuwad, nagu roheliseд aknakatted? Sealt peame meie läbi minema. — Mässi ennast minnu laia kuue sisse; siin kõrwetab päike, aga üks samm eemal on pakane külm. Lendab lind koopast mööda, siis on temal üks tiiw suwi-soojas, teine tiiw talwe-külmas.

„On see see tee, mis Paradiisi aida wiib?" küsis kuningapoeg.

Nüüd läksiwad nemad koopa sisse. Seal oli libe külm, aga see ei kestand kaua. Idatuul lautas omad tiiwad lahti, need läikisiwad kui tuli. — Mis koobas oli see! Suured kiwirünkad, millest wesi maha tilkus, kõlkusiwad, imelikkudes kujudes nende pea kohtas. Kord oli koobas nii kitsas, et nemad käte ja jalgade peal ronima pidiwad, siis oli jälle nii kõrge ja lai, kui wäljas, lausa taewa all. Kord näitas koobas jälle wälja, kui surnu-kabel, waikse orelitorudega ja kiwistanud orelitega.

„Kas meie läheme nüüd surmateed mööda Pa-radiisi-aida?" küsis kuningapoeg. Idatuul ei andnud wastust, näitas aga ettepidi ja sealt sä-ras sinaw walgus nende wasta. — Kiwirünkad, mis nende pea kohtas kõlkusiwad, kadusiwad roh-kem ja rohkem, muutsiwad ennast uduks ja näi-tasiwad wiimaks wälja, nagu selged walged pil-wed kuupaistel. Nüüd oliwad nemad kenamas